

ISBN: 978-625-7303-54-5

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 436

Öykü

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Gülşen Funda

Düzeltili

Tuğba Yigen

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. Baskı 2015
3. Baskı 2017

KETEBE'DE

1. BASKI

Nisan 2021

İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 49619

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212 412 17 00

Kapak Görseli: Cihangir Aşurov

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İki Dünyanın Ustası

AYKUT ERTUĞRUL

KETEBE

Aykut Ertuğrul

1981 doğumlu. 2009-2011 yılları arasında arkadaşlarıyla *Yumuşak Ge* dergisini çıkardı. 2008'den bu yana çeşitli dergilerde öykü ve yazıları yayımlanıyor. Hâlen *Post Öykü* dergisinin yayın yönetmenliğini yürütüyor. *Keyfekader Kahvesi* isimli ilk öykü kitabı, 2011 yılı Ömer Seyfettin Öykü Ödülü'nü aldı. *Mümkün Öykülerin En İyisi* isimli ikinci öykü kitabı, Türkiye Yazarlar Birliği tarafından 2013 yılının en iyi hikâye kitabı seçildi. 2016 yılında *Korkut Ata Ne Söyledi* (Güray Süngü ile birlikte), 2018 yılında *Acaib'ül Mahlûkat*, 2021 yılında *Seyyahlar ve Kâşifler Kitabı* isimli kolektif öykü kitaplarını yayına hazırladı. 2018 yılında Necip Fazıl Hikaye-Roman Ödülü'nü aldı.

Kitapları: *Keyfekader Kahvesi* (2011), *Mümkün Öykülerin En İyisi* (2013), *İki Dünyanın Ustası* (2014), *Başlangıçların Sonsuz Mutluluğu* (2018), *Kusurlu Rüya: Tuhaf Zamanlarda Öykü* (2019), *Bellek ve Başka Tuzaklar* (2020).

İÇİNDEKİLER

İki Dünyanın Ustası / 7

Avcı / 19

İsmail'in Son Günü / 23

Üç Gün Masalı / 37

Dünyayı Kurtaran Adam / 55

Gölge... O Girdap O Fırtına! / 63

Mavi Kelebek Etkisi / 71

Çok Bilinmeyenli Bir Öykü / 89

Garip Azzam / 99

Amarula Cehennemdir / 103

İKİ DÜNYANIN USTASI

Nasıl oldu bilmiyorum, sorma da zaten. Nelere inandın buna mı inanmayacaksın? İnanmak zorunda değilsin dinle yeter, dinlemek zorunda bile değilsin, sözümü kesme yeter, atalar boşuna mı söylemiş; “Söz ola kese savaşı söz ola kestire başı!” Bakalım bizim sözümüz ne edecek bize, sana, dinleyene, dinlemeyene.

Medresedeki hücremde yalnızdım. Nasıl oldu bilmiyorum, son hatırladığım mum ışığı altında kitaplara gömülmüş, ezber yapmaya çalıştığım. Kaç gündür yemek yememiştim? Belimdeki kuşağa kaç yeni düğüm atmıştım? Camiye bitişik avluda günün her saati birileri olurdu. Ama o gün kimsecikler yoktu. Canhıraş çığlıklarla gecenin üzerime örttüğü sükût battaniyesini parçalayan martılardan başka şahidim yok anlayacağın. Az sonra teheccüd namazı için ayaklanacaktım. Belki de ayaklandım. Bilmiyorum.

Kendimi birden, seher vakti asırlık bir çınarın dibinde, ortadan biraz uzun boylu, ne zayıf ne şişman, sakalı dört parmak, bıyığı tıraşlı, iki elli on parmaklı, kavruk tenli ortadan biraz yaşlı, yeşil sarıklı bir pirifâninin karşısında el pençe divan beklerken buldum. Beni bekliyormuş galiba, yüzüme bile bakmadan;

“Otur bakalım!” dedi.

Afalladım, sesi... Sert desem değil, yumuşak hiç değil, kalın desem değil, ince hiç değil, yüksek desem değil, kısık hiç değil. Hani şehirden uzakta, gece vakti kurt kuş uykudayken sırtüstü uzanır göğü seyredersiniz, hani o sırada rüzgârın, ağaçların yapraklarının, börtü böceğin sesleri birikir birikir birikir tek bir ses olarak kulağınızdan hafifçe içeri dolar:

“Otur bakalım!”

Oturdum.

“Kimsin, neyin nesisin? Neden karşımdasın?” dedi.

Hani deniz... Hani dalgaların sesi... Kararında yazılmış bir hikâyenin cümleleri gibi birbirini takip eden, biri tükenirken öbürü yükselen, biri biterken diğeri başlayan kelimeler gibi dalgaların sesi:

“Neden buradasın?”

Yalan yok, korktum. Utanmadan da edemiyordum. Bir edep hali çöktü üzerime...

“Bilmiyorum.” dedim. Söz ağzımdan çıkar çıkmaz bilme-yişimden de ar ettim. Mahzun oluşum mu hoşuna gitti, cevabım mı bilmem ama pirin sakalı hafifçe titredi. Tebessüm etmiş olabilir mi? Elindeki çöple... Evet, elinde çöp varmış, ben de seninle aynı anda fark ettim. Elindeki çöple toprağa bir şeyler çizdi gibi. Baktım, anlamadım. Çöpü yüzüme doğru sallayarak:

“İyi iyi, bilmemek iyi, bilmediğini bilmen daha da iyi.” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim, uysalca başımı eğdim. Bilmediğimi biliyor ve bundan memnun oluyorsa bildiği bir şeyler olmalıydı. O konuşana kadar beklemek en akıllıcasıydı. Bilmiyorsa susman icap eder.

Bir süre sustu, elindeki çöple yerde karınca mezarı kadar bir çukur açtı. Mezarın içinden bir kitap çıkardı. Ben kitabın

oradan nasıl çıktığını, acaba iki cümlemin arasında gözümü mü kırptığımı düşünürken kitabı karıştırmaya başladı. O da ilk defa görmüş gibiydi. Ya da bu kitabı her defasında ilk defa görmüş gibi okuyordu. “Şurayı dinle.” dedi, besmele çekip okumaya başlayacaktı ki duraksadı. Benim için her şeyin fazla hızlı geliştiğini anlamış olmalı. Bir iki kez öksürüp sesini ayarladı.

“Benim hikâyem burada yazılı, kendimi burada hocamın hikâyesini okurken bulduğum günden beri, benim için anlamlı olan şey, tek şey bu. Biliyor musun bazen bu kitabı, bu kitapta yazılı olan hocamın hikâyesini, bu yarım hikâyeyi, -evet göreceksin ki bu hikâye yarım- ben yazmışım gibi geliyor. Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Estağfurullah efendim.” dedim. Konuşan bile ben değildim o saatten sonra sanki.

Karınca mezarının içine bir kere baktım, bir daha bakamadım. Ben baktıkça o derinleşiyordu sanki. Yeşil sarıklı adamın sesi doldurdu birden dört bir yanı. Dört yanımdan okunuyor gibiydi kitap.

Dinledim.

Hicri 862 yılının Safer ayında, bir rivayete göre ayın yirminci, başka bir rivayete göreyse yirmi üçüncü günü, Ebu'l Fariz El Semerkandî sabah namazını müteakip Bağdat sokaklarını ev ev, dükkân dükkân dolaşarak helallik isteyip, öğle vaktine kadar bu hâl üzere olup, namaz için medreseye geçip, öğle namazından sonra tilmizlerini medresenin geniş avlusuna toplayıp, kendisini dikkatle dinlemelerini buyurduktan sonra etrafında saf saf halka yapan yediden yetmişe elli beş tilmizi (bazı kaynaklara göre bu sayı yetmiş yedidir) sırayla kucaklayıp, üç kuşak ataları ve üç kuşak torunlarının isimlerini söyleyip,